

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΥΡΙΟ ΑΡΘΡΟ

Πολιτική ευθύτητα

Ο θάνατος του Κωνσταντίνου Μπτσοτάκη επισφραγίζει το τέλος μιας πολιτικής τάξης που έπαιξε σημαντικό ρόλο σε μια μακρά ταραχώδη, αλλά και δημιουργική περίοδο της ελληνικής Ιστορίας μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο ίδιος διακρίθηκε για την πολιτική σκέψη του, την κοινοβουλευτική παρουσία του και κυρίως, για την ευθύτητα με την οποία απευθυνόταν στους πολίτες αυτής της χώρας. Ακόμη περισσότερο, οι εξελίξεις δικαίωσαν πολλές από τις προβλέψεις και επισημάνσεις του, που μόνιμα είχαν στόχο να προσαρμόσουν την Ελλάδα στους καιρούς και να την μεταφέρουν στην κατηγορία των σύγχρονων ευρωπαϊκών κρατών. Η έλλειψη προσώπων ανάλογου διαμετρήματος στην πολιτική σκηνή είναι ιδιαίτερα αισθητή σήμερα.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Άλλη μια ηρωική ήττα; Να μένει το βύσσινο

Είπε ο Ζαχαριάδης, διευθυντής της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, ότι «στα δημοσιονομικά συγκυβερνάμε με τους θεσμούς... Πολλές φορές μας πιάνουν το χέρι και μας γράφουν το νομοσχέδιο». Και έγινε φυσικά της κακομοίρας από κείνους που χθες δήλωναν ότι αν δεν υπήρχαν τα Μνημόνια, θα έπρεπε να τα έχουμε εφεύρει, διότι τα Μνημόνια είναι ευλογία και λοιπά. Προφανώς εισέπραξε τα δέοντα και εξ οικείων ο δράστης. Και αναδιπλώθηκε την επομένη: Μια φραστική υπερβολή ήταν, μεταφορικά μίλησα, δίνονται μάχες, γίνονται συμβιβασμοί, αλλά η ουσία είναι ότι εμείς δεν δεχόμαστε την πατρότητα των Μνημονίων. Κάπως έτσι.

Ότι διέπραξε πατάτα επικοινωνιακή δεν χωράει αμφιβολία. Σκέφτομαι, όμως, ότι και οι πατάτες θέλουν το κατάλληλο έδαφος. Και είναι πολλά τα σημάδια που δείχνουν ότι μας έχουν πάρει παραμάζωμα οι βαρόνοι, και οι Κορλεόνοι, στην εικόνα που έχει η κοινωνία -και μάλιστα το πιο σακατεμένο τμήμα της- για όσα συμβαίνουν. Για τη χώρα που παρέδωσαν οι προηγούμενοι. Για τον χώρο που διεκδικούν οι σημερινοί. Για τη δύσκολη, δύστροπη, πικρή, αλλά υποχρεωτική στρατηγική να ξεφύγουμε από την επιτροπεία και τη «συγκυβέρνηση» μέσα από μια ατέλειωτη αλυσίδα συγκρούσεων, εκβιασμών, συμβιβασμών

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Να βρουν το λαό απέναντι

Σε Κρήτη και Αλεξανδρούπολη αντήχησε τις προηγούμενες μέρες το σύνθημα «Ούτε γη ούτε νερό στους φονιάδες των λαών», δίνοντας πνευματική απάντηση στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς που βρίσκονται σε εξέλιξη στην ευρύτερη περιοχή, με την ενεργό συμμετοχή της ελληνικής κυβέρνησης, η οποία, για τα συμφέροντα της πλουτοκρατίας, σπρώχνει το λαό σε επικίνδυνες ατραπούς.

Η μαζική παγκρήτια κινητοποίηση στη βάση της Σούδας, οι κινητοποιήσεις στον Εβρο, ενάντια στη διέλευση ΝΑΤΟικών δυνάμεων που συμμετέχουν σε άσκηση στη Ρουμανία, οι διαμαρτυρίες Ελλήνων φαντάρων για τις διευκολύνσεις που παρέχει η κυβέρνηση σε ΝΑΤΟικά στρατεύματα, η οργάνωση από το ΠΑΜΕ αντιιμπεριαλιστικών εκδηλώσεων στις 24 και 25 Ιούνη στη Θεσσαλονίκη, είναι πρωτοβουλίες που εκφράζουν την εναντίωση των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων σε σχεδιασμούς εχθρικούς προς τα συμφέροντά τους. Αναδεικνύουν ταυτόχρονα την ανάγκη να δυναμώσει η εργατική - λαϊκή πάλη ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και την εμπλοκή της Ελλάδας. Οι ίδιες οι εξελίξεις καθιστούν αυτή την ανάγκη επιτακτική, καθώς ο αέρας «μυρίζει μπαρούτι» από την Ουκρανία,

τη Μαύρη Θάλασσα, τα Βαλκάνια και το Αιγαίο έως την Ανατολική Μεσόγειο, την Εγγύς και Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική, διαγράφοντας ένα τεράστιο πεδίο εκδήλωσης σφοδρών ανταγωνισμών ανάμεσα σε ιμπεριαλιστικά κέντρα και κράτη, με επίκεντρο τους δρόμους της Ενέργειας και του παγκόσμιου εμπορίου.

Η κυβέρνηση, υπηρετώντας το στόχο ανάκαμψης της κερδοφορίας του κεφαλαίου, επιδιώκει τη γεωστρατηγική αναβάθμιση της χώρας στην ευρύτερη περιοχή, ανταγωνιστικά προς άλλα κράτη και ιδιαίτερα προς την Τουρκία, ιδιαίτερα στα Βαλκάνια και στη νοτιοανατολική πτέρυγα δράσης του ΝΑΤΟ. Μ' αυτόν το στόχο διαπραγματεύεται την επέκταση του ρόλου της βάσης της Σούδας και ταυτόχρονα παρέχει διευκολύνσεις στη δολοφονική μηχανή του ΝΑΤΟ, όπως τώρα, με τη διέλευση στρατιωτικών δυνάμεων που συμμετέχουν σε άσκηση στη συντορογραφία με τη Ρωσία.

Είχε προηγηθεί η διαβεβαίωση του πρωθυπουργού στην πρόσφατη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες, ότι η κυβέρνηση θα συνεχίσει να εκπληρώνει στο ακέραιο τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη συμμετοχή στο ΝΑΤΟ και ότι πρόθεσή της είναι να εμπλακεί ακόμα πιο ενεργά στους

και τα λοιπά.Τι μένει στην ανελέητη εχθρική προπαγάνδα από όλα αυτά; Οι συμβιβασμοί. Τόσο ξένοι από πρώτη ματιά με τις θέσεις, τις θυσίες, την ταυτότητά μας, που ανοίγουν εύκολα τις πόρτες στον αλαλάζοντα λαϊκισμό. Κωλοτούμπες, γιουσουφάκια, υπάλληλοι, απατεώνες! Αυτά σπέρνουν σε δικά μας χωράφια. Και όχι μόνο ο κωλοπετισμένος αντίπαλος, αλλά και καλών προθέσεων άνθρωποι, με αγωνιστικό βιογραφικό. Έτσι, ακόμα κι αυτός που έχει πειστεί δυσκολεύεται να πείσει. Και καταφεύγουμε στο σχεδόν παρανοϊκό. Υπερασπιζόμαστε την κυβέρνηση, αλλά όχι την πολιτική της. Η κυβέρνηση είναι δική μας, αλλά η πολιτική της άλλων.

Δεχόμαστε ή όχι, όμως, την πατρότητα τούτου ή εκείνου, αυτά έχουν υπογραφή ΣΥΡΙΖΑ. Δυστυχώς. Στην πολιτική υπάρχουν συσχετισμοί, εκβιασμοί, Γερμανοί. Ξέρεις το πού. Αλλά το πώς δεν το καθορίζεις μόνος. Απέναντι έχεις έναν πανίσχυρο και αδίστακτο αντίπαλο. Αν η μετωπική σύγκρουση σημαίνει άλλη μια ηρωική ήττα, να μένει το βύσσινο. Επιλέγεις το «αντάρτικο», τις μάχες βήμα-βήμα, τους δύσκολους συμβιβασμούς. Και καλά κάνεις. Διότι οι επικοινωνιακές πατάτες τρώγονται. Αλλά το βύσσινο μιας καθολικής ήττας δεν τρώγεται με τίποτε...

ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην περιοχή.

Στην ίδια ομιλία, ο Αλ. Τσίπρας καιρέτισε το ΝΑΤΟϊκό δόγμα της «συλλογικής άμυνας και αποτροπής» απέναντι στη Ρωσία, που σε συνδυασμό με την ενεργότερη εμπλοκή του ΝΑΤΟ στη Συρία αυξάνει τους μεταξύ τους ανταγωνισμούς και τις αντιθέσεις στο εσωτερικό της λυκοσυμμαχίας, δημιουργώντας υπόστρωμα για νέες εντάσεις. Απέναντι σ' αυτούς τους σχεδιασμούς, ο ελληνικός λαός χρειάζεται να αντιτάξει την αλληλεγγύη με τους άλλους λαούς της περιοχής. Να δυναμώσει η πάλη για άμεση απεμπλοκή των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων από όλες τις επιχειρήσεις έξω από τα σύνορα, να κλείσουν όλες οι βάσεις και οι ξένες στρατιωτικές εγκαταστάσεις, να φύγει το ΝΑΤΟ από το Αιγαίο και τα Βαλκάνια, καμιά συμμετοχή σε στρατιωτικοπολιτική συμμαχία των καπιταλιστών.

Τα αντιλαϊκά μέτρα που τσακίζουν το λαό και η εμπλοκή σε επικίνδυνους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς είναι οι δύο όψεις της βαρβαρότητας του κεφαλαίου, που δεν διορθώνεται, δεν μερεμετίζεται, αλλά πρέπει να ανατραπεί, για να απαλλαγούν οι λαοί από εκμετάλλευση, φτώχεια, πολέμους και προσφυγιά.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Η ώρα του πρωθυπουργού

Αν ισχύει η πληροφορία ότι η καγκελάρια Μέρκελ ενθάρρυνε τον Αλ. Τσίπρα να θέσει το θέμα του ελληνικού χρέους στη σύνοδο κορυφής στην περίπτωση που το Eurogroup της 15ης Ιουνίου δεν καταλήξει σε κάποιο θετικό αποτέλεσμα, τότε ο Έλληνας πρωθυπουργός πρέπει να είναι προετοιμασμένος για κάθε ενδεχόμενο.

Δεν ξέρουμε ποιες είναι οι προθέσεις της Αν. Μέρκελ.

Θέλει τη σύνοδο κορυφής για να ξεπεράσει τα εμπόδια που βάζει ο υφιστάμενός(;) της στον ελεγχόμενο απ' αυτόν χώρο του Eurogroup; Στήνει παγίδα στην ελληνική κυβέρνηση με την έννοια ότι την οδηγεί σε μια σύνοδο με σκοπό να προκύψει οριστική λύση που δεν θα είναι διαφορετική απ' αυτήν που έχει προτείνει ο κ. Σόιμπλε, την οποία πάντως σε πρώτο χρόνο ο Ευκλ. Τσακαλώτος απέρριψε ύστερα από συνεννόηση με τον πρωθυπουργό;

Μήπως -κι αυτή είναι η πιο αισιόδοξη εκδοχή- η καγκελάρια επιλέγει αυτή την τακτική για να δώσει στο υψηλότερο επίπεδο και με τον πιο επίσημο τρόπο το εναρκτήριο λάκτισμα για την προώθηση της νέας στρατηγικής της που περιγράφεται, έστω αδρομερώς, στη δήλωσή της «εμείς οι Ευρωπαίοι πρέπει πραγματικά να πάρουμε στα χέρια μας τη δική μας μοίρα»;

Μια σοβαρή κυβέρνηση δεν μπορεί να περιμένει απαθώς τις κινήσεις της άλλης πλευράς και να πορεύεται με τη λογική «βλέποντας και κάνοντας».

Πρέπει να υπολογίσει σωστά τους συσχετισμούς, να εξαντλήσει τις πιθανότητες για την οικοδόμηση συμμαχιών και κυρίως να προσέλθει στη διαπραγμάτευση με επεξεργασμένο σχέδιο το οποίο θα προβλέπει και την περίπτωση του συμβιβασμού που μπορεί να αντέξει και να διαχειριστεί και την περίπτωση της σύγκρουσης.

Η θέση της κυβέρνησης θα ενισχυθεί αν εμφανιστεί στη σύνοδο κορυφής ως φορέας μιας εθνικής γραμμής.

Σήμερα φαίνεται πως συντρέχουν οι προϋποθέσεις για να συμβεί αυτό.

Στο ζήτημα των πλεονασμάτων και στο ζήτημα του χρέους έχει διαμορφωθεί μια ευρύτερη συμφωνία που περιλαμβάνει τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τα κόμματα του κυβερνητικού συνασπισμού, την αξιωματική αντιπολίτευση, τη Δημοκρατική Συμπαράταξη, το Ποτάμι, την Ένωση Κεντρώων και τον διοικητή της Τραπεζής της Ελλάδος.

Μπορεί να αποκτήσει συγκεκριμένη μορφή, αλλά χρειάζεται ο πρωθυπουργός να κάνει την πρώτη κίνηση.

Δυσκολεύομαι να φανταστώ ότι αρχηγοί κομμάτων δεν θα ανταποκριθούν αφού επί της αρχής δεν διαφωνούν.

Η κριτική για την τακτική που ακολούθησε η κυβέρνηση μπορεί να γίνει εκ των υστέρων. Αν αρνηθούν να συμπράξουν για αντιπολιτευτικούς λόγους θα εκτεθούν.

Σε όλους τους τόνους υποστηρίζουν ότι τοποθετούν το εθνικό συμφέρον πάνω από το στενά κομματικό και ήρθε η ώρα να αποδείξουν ότι δεν πρόκειται για ρητορικό σχήμα.

Ανάλογο πρόβλημα όμως θα έχει και ο πρωθυπουργός αν δεν πάρει τη σχετική πρωτοβουλία. Ζητάει επιμόνως εθνική συνεννόηση. Ιδού η ευκαιρία.